

15 TEMMUZ VE "İSLÂM'SIZ MÜSLÜMANLIĞIN" ÖTEKİ YÜZÜ

Dr. Mustafa ÇALIK

<http://www.aljazeera.com.tr/gorus/15-temmuz-ve-islamsiz-muslumanligin-oteki-yuzu>

15 Temmuz'daki "büyük kötülüğe" dâir belki de en büyük gaflet ve hatâmız bu tahribât ve hıyânet hareketinin doktrinal mâhiyet ve zemini üzerinde esaslı ve köklü bir sorgulama yapmayışımızdır. Bu "mesele" karşısındaki tavır ve bakış açımız, sâdece darbe ve kalkışmaları önleme yahut demokrasiyi koruma kaygısı ile de sınırlı kalmaz. Medeniyet iddiâmızın "ontolojik" temeli bu "mesele"nin hâlline bağlıdır.

15 Temmuz'da yaşadıklarımızı daha evvel birisi bize fantastik bir hikâyeye olarak anlatsaydı ve sonunda da, "Bir gün bu ülke böyle bir hâdise yaşayacak", deseydi ona sadece gülerdik yahut bu kadar saçmalayan bir adamı bir an önce başımızdan savmaya bakardık, tartışmazdık bile...

Hattâ o kadar ki, bildiğimiz "klasik" darbelerden birinin yapılacağına dahi ihtimâl veren herhangi bir kimseyi ciddiye alıp da dediklerini can kulağıyla dinleyecek olanlar aramızda herhalde yüzde bir filân ancak çıkardı.

Bırakın 27 Mayıs'ı, 12 Eylül'ü yahut 60'ların başlarındaki Talât Aydemir kalkışmalarını, 28 Şubat gibi "post-modern" bir müdahaleye bile ihtimâl vermezken başımıza 15 Temmuz gibi bir "fâciâ" nasıl geldi?

Önümüzdeki en az 30 sene bu suâlin cevabını aramaya devam edeceğiz. Kimse zannetmesin ki, bu hâdise içimizdeki "sapkın" bir cemaatin canı "hâin" olmayı çektiği için dışarıdaki "düşman"la işbirliği edip devlet ve memleketimizi ele geçirmeye kalkışmasından ibârettir!

Doğru suâlleri sormak

İlk önce "doğru suâller" sorarak düşünmeye başlamak zorundayız.

Pensilvanya'da oturan hasta ruhlu ve kibir heykeli, Yakın Çağ'ın en "vasıflı sahtekâr"ı başta olmak üzere, kendilerini onun "havârî"leri gibi gören üst ve orta kademedeki avenesinin tamamı bu topraklarda doğup büyüdüğüne göre, sorulacak ilk mantıklı suâl şudur: Biz cemiyet ve memleket olarak bu kadar "kariyer sâhibi psikopat"ı nasıl yetiştirdik? Başka bir ifâde ile (alt kademedeki sempatizan ve hakikaten "saf" yahut sâfiyetli unsurları bir tarafa koyarak) bu zümrenin sergilediği melânete bakınca, "Bu Kur'an'sız, Peygamber'siz, hâsılı İslâm'sız Müslümanlık bin senelik İslâm toprağında nasıl yeşerdi?"

Ya aldatılmışlığımız?

Hepimiz yahut birçoğumuz az veya çok aldatıldık. Bu nasıl oldu, bizler kendimizi açıkça söylemesek de çok akıllı, zekî, bu tür mevzu ve meseleleri iyi tahlil eden insanlar olarak görürken nasıl böylesine kandık, kandırıldık?

Galiba, uzun zaman hiçbirimiz kötülüğün bu mertebesini tasavvur bile edemedik. Bu topraklar bu habîs “örgüt”ten daha yalancı, daha müfterî, daha münâfik, daha hîlekâr, daha nâmert ve “dindaşı”na, “soydaşı”na karşı bundan daha zâlimini, daha “kötü”sünü henüz görmediği için aldatılanları da bir ölçüde anlamak lâzım.

Uçurumun kenarından döndükten sonra şuurumuz yeni açılıyor, yeni yeni uyanıyoruz. 2008’de “Ergenekon” kepezeliğiyle başlayan tahkikat, tevkifât ve mahkûmiyet kampanyalarına bakarak geldiğimiz nokta kısaca şöyle bir şeydi: Fethullah Gülen, 28 Şubatçıların akılsızlıkları ile “buradan itilip, oradan da çekilerek” Amerika’ya “kaçtı”, “kaçırıldı”; sonra ise Amerika’nın elinde önce “rehine”, ardından “esir” mevkiine düştü; bilahare de tecrid edilerek burada olup bitenler hakkında sahih havadis ve malûmat edinmesine imkân verilmeyen bu “zavallı adam”(!) onların elinde oyuncak ve emellerine “âlet” oldu. Burada “ne istedilerse verilen” adamlarının da kursaklarındaki asker, ordu ve devlet “alerji”sini mübalâğa ederek Türkiye’nin “güvenlik” cihazını felç ettiğini, Orta-Doğu’daki muhtemel gelişmeler karşısında – bu bölgede çok güçlü ve karizmatik bir orduya sahip olması gereken – Türkiye’yi Batı’nın talepleri karşısında zaafa uğrattığını filân düşünüyorduk.

Böyle bir değerlendirmenin ifâde ettiği kötülük az bir şey midir?

Değildir elbette, ama keşke bu hâin zümrenin melânet ve musibetleri bununla kalsaydı. Bundan da öte bir fenalıkla karşı karşıya olduğumuzu, maalesef 15 Temmuz’da ve ardından gelen ifşâat ve malûmatla öğrendik.

Gelgelelim, 15 Temmuz’daki “büyük kötülüğe” dâir belki de en büyük gaflet ve hatâmız bu tahribât ve hıyânet hareketinin doktrinal mâhiyet ve zemini üzerinde esaslı ve köklü bir sorgulamayı akıl edip, mühimseyip vakitlice dikkatlere getiremeyişimizdir. Elbette ki “getirenler” de vardı, fakat –dürüst olalım– biz onları dinleme, anlama ve ciddiye alma fehmini, ferâsetini ve basîretini gösteremedik.

15 Temmuz fâciâsına âniden uyandıktan sonra yeni baştan okumaya ve düşünmeye başlayınca, Kur’an ve Efendimizin vaz’ettiği Müslümanlığın “Gülen’ci akâid” içinde, bizzat Gülen eliyle ve Gülen’in Cemaati nezdinde hayli “tahrifât” a uğratıldığını fark ediyoruz.

Yaramız "içeri"de ve "derin"de

Kendisine “hizmet” sıfatını yakıştıran bu “tahrifât, tahribât ve hıyânet” hareketi gökten zenbille inmediğine, “ithalât” değil, “yerli imalât” mahsûlü olduğuna göre, bu “istihsâl”i mümkün kılan “iklim şartları, toprak ve tohumlar”, daha kestirme bir ifâde ile 15 Temmuz’un zihni, tarihî ve kültürel “zemin”ine dikkatli bir gözle bakınca açıkça görebiliyoruz ki, “yara”ımız esasen “içeri”de ve “derin”de. Cemaat’ın evinde–yurdunda kaldı, okulunda okudu diye, Bank Asya’ya birkaç bin Lira yatırdı diye gariban memurları ihraç edip sokak ortasında bırakmak hiçbir “yara”ımızı sarmaz da sağaltmaz da, sâdece altında cerâhat toplar.

Asırlarca öncesinden ekilmiş ârızalı “tohum”ların tamamına yakını kendi “toprağımız”da ve yeşermelerine son derece müsait bir “iklim”imiz de var. Sözü murdar etmeden ve dümdüz söylemek gerekirse;

1) Gülen Cemaati bugün için belki “öldü”, ama bilmeliyiz ki, ruhu “istikamet”ten çok “kerâmet”e meraklı diğer bütün cemaat ve dergâhlarda ve onların “Gassâl elinde meyyit” olmaya can atan müntesibleri arasında “kol geziyor”!..

2) Dürüstçe çalışıp, ter dökerek kazanıp haysiyetiyle alını açık, başı dik gezmek, yürümek yerine herhangi bir kanatlı hayvan gibi havalarda uçmanın hayâliyle eteğine yapışacak “ermiş” arayan bunca miskin bulduğu yerde, “the Cemaat” gider, “another Cemaat” gelir; Gülen gider, yerine başka bir soytarı “Mehdi”liğe soyunur!..

3) Şeyhlerin âlimlerden daha itibarlı olduğu bir memlekette; okuyandan çok “zikir” çekenin, düşünüp soru sorandan çok “râbita” edenin rağbet gördüğü bir cemiyette ne “Cemaat” biter, ne “Mehdi”nin arkası kesilir!..

4) Kâşiflerin, mücütlerin nasıl çalıştığını, nasıl yetiştiğini merak etmeyip de “aktâb” ve “agvâs”ın kendilerinden menkûl kerâmet rivâyetlerini ezberlemekle mutmain olan Müslüman semtlerinde keşif de olmaz îcât da; sonunda “zikirmatik”ler bile Çin’den gelir.

5) Cenab-ı Allah’ın en büyük nimeti olan akılcu küçümseyen, “akıl”ı akıl ile iptal etmek” türünden hezeyanları dillerinden düşürmeyen bilgisiz demagogların “büyük üstâd” muamelesi gördükleri bir câmiâda daha nice “hoca efendi”lerin çıkacağını fahmedememek sâdece ahmaklık değil, aynı zamanda mes’uliyetsizliktir!

Aklı ve düşünmeyi küçümsemek

Aklı ve düşünmeyi küçümsemek, İlâhî Kelâm’ın sürekli “Akletmez misiniz, düşünmez misiniz” hitabı ile muhatap aldığı insanoğluna ve illâ da o “Kelâm”a elçilik eden Peygamber’in ümmetine yakışmaz, yakışmamalıdır!

Kısacası, “tehlike” şimdilik geçmiştir, fakat bitmemiştir; zîrâ, tıbbî mecazlarla anlatırsak “hastalığın” mikrobunu dışarıdan almadık, bünyemizdeki zaafın eseri bu illet. “Bağışıklık sistemi”mizin zayıflığından ötürü toplumsal dokumuzun uykudaki “habîs” hücreleri harekete geçti, gittikçe daha büyük bir hızla çoğaldı ve bir an geldi ki, kontrolden çıktı; “15 Temmuz” budur! Bu arada “bağışıklık mekanizmaları”nı kendi elimizle çökerttiğimizi, “habîs” hücreleri sürekli “besleyerek”, “ne istedilerse vererek” kudurttuğumuzu da unutmamalımız ki, uykudaki öbür “hücre”leri de “glikoz”la besleme gafletine bir daha düşmeyelim (Habis hücrelerin en sevdiği şey glikozdur; glikozu emdikçe daha hızlı çoğalırlar, çoğaldıkça daha çok glikoza ihtiyaç duyarlar; inanmayan Otto H. Warburg’un “glikogenesis” teorisine baksın.).

Şu an verilen mücâdele olsa olsa “radyoterapi” ve yahut “kemoterapi” hükmündedir ve aslâ kalıcı bir iyileşme sağlamaz; çünkü, hastalığın “netice”lerini yok etmeye dönüktür, “sebebe”lerini ortadan kaldırmaya değil. “Bünye”mizin bağışıklık sistemini ciddî biçimde onarmak ve tahkim etmek zorundayız; aksi takdirde güçsüzlüğü sebebiyle şimdilik uysal, ama tabiaten habîs hücrelerin güçlenince uyanıp çıldırmalarına nasıl mâni olacağız?

Bu “mesele” karşısındaki tavır ve bakış açımız, sâdece darbe ve kalkışmaları önleme yahut demokrasiyi koruma kaygısı ile de sınırlı kalmaz. Medeniyet iddiâmımızın “ontolojik” temeli bu “mesele”nin hâlline bağlıdır. Hâlâ kaldıysa öyle bir azmimiz, yeni bir medenî hamleye girişebilmemizin “olmazsa olmaz” şartlarının en başında bu meselenin çözümü geliyor. Bu da her şeyden evvel çok meşakkatli ve uzun bir tefekkür ve “tecdîd” vâdisinde sabır, tahammül ve ısrarla yürümeyi gerektirir. O kadar ki, en az birkaç neslin ömrüne ancak sığabilecek devâsâ bir “mesâî” demektir bu.

Kimi eski Mısır’dan, kimi eski Yunan’dan, kimi eski İran ve İlkçağ Mezopotamya’sının bâtil düşüncelerinden arta kalıp itikâdî ve amelî dünyamıza, zihiniyet âlemimizin derin katlarına sirâyet ve nüfuz etmiş bin küsur senelik bid’at ve hurâfelerin temizlenmesi, “Kelâmullah” ile hiçbir alâkası olmayan bu tarihî-kültürel cürûftan Müslüman zihinlerin kurtarılması, İslâm târihinin –Efendimizin mücâdelesini hariç– belki de en büyük işidir.

Çok şükür ki, Kur’an-ı Azîmüşşân bozulmamış olarak bu güne kadar geldi; ne mutlu ki, Efendimiz’in mübârek hayatı ve sahih sünnetini nakleden doğru kaynaklar var elimizde ve ne iyi ki, Hz. Ali’nin nasîhâtleri de ulaştı bize kadar; Ebû Hanife ve İmam-ı Mâturidî gibi önceliklerin ışığını dosdoğru yansıtan parlak “ayna”larımız da mevcut...

Ümidvâr olmak için bütün bunların yetip de artması gerekmez mi?!

Gerisi, Allah rahîm ve kerîmdir...